

LEE
CHILD
& ANDREW CHILD

OCHRÁNCE

Jack Reacher se zaplétá do vysoké hry...

Ochránce

Vyšlo také v tištěné verzi

Lee Child; Andrew Child

Ochránce – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

OCHRÁNCE

LEE
CHILD
& ANDREW CHILD

OCHRÁNCE

Přeložila Iva Harrisová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2021
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2020 Lee Child and Andrew Child

All rights reserved.
Z anglického originálu *The Sentinel*
(First published by Bantam Press an imprint
of Transworld Publishers, Great Britain, 2020)
přeložila © 2021 Iva Harrisová
Redakce textu: Jiří Pácek
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: FINIDR, s.r.o. Český Těšín

První vydání v českém jazyce

ISBN tištěné knihy: 978-80-7595-474-9
ISBN ePUB: 978-80-7595-486-2
ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7595-487-9
ISBN PDF: 978-80-7595-488-6

S díky pro Karu a Sarah

PRVNÍ KAPITOLA

RUSTY RUTHERFORD VYŠEL V PONDĚLÍ RÁNO ze svého bytu, přesně týden poté, co dostal výpověď. Prvních pár dnů po vyhazování strávil za zataženými závěsy, propracovával se železnou zásobou mražených pizz a čekal, až zazvoní telefon. *Zásadní nedostatky, stálo v propouštěcím dopise. Nezpůsobilý vykonávat funkci vedoucího. Základní a hrubé chyby.* Bylo to neuvěřitelné. Takové překroucení skutečnosti. A tak nespravedlivé. Skutečně se na něj snažili hodit současné problémy města. Bylo to... nedorozumění. Jasně a prosté. Což znamenalo, že se určitě vysvětlí. Brzy.

Hodiny se pomalu vlekly. Telefon zůstával zticha. A v osobních e-mailech se nehromadilo nic jiného než nevyžádaná pošta.

Vydržel další celý den, potom popadl svůj starý laptop a zapnul ho. Nevlastnil střelnou zbraň ani nůž. Nevěděl, jak se slaňuje z vrtulníku ani jak se skáče padákem z letadla. Přesto musel někdo zaplatit. Jeho skuteční nepřátelé možná vyvážnou. Tentokrát. Na rozdíl od zloduchů ve videohrách, které mu poslal kamarád vývojář. Dřív se mu je nechtělo hrát. Případaly mu plné násilí. Zbytečného násilí. Ten pocit ho však přešel. Pomíňuly časy, kdy projevoval slitování. Pokud ovšem...

Telefon zůstával zticha.

O čtyřicet hodin později měl spoustu nových vysokých skóre a lehké příznaky dehydratace, ale nic moc jiného se nezměnilo. Zavřel počítač a hodil sebou zpátky na pohovku. Povaloval se na ní po většinu dalšího dne, vybíral namátkou ze stohu videí na blu-rayi, o nichž si nepa-

matoval, že by si je koupil, a neslyšně zapřísahal vesmír, aby ho poslal zpátky do práce. Změním se, přísahal. Bude se mnou snazší pořízení. Budu trpělivější. Diplomatský. Dokonce empatický. Budu kupovat pro každého v kanceláři koblihy. Dvakrát měsíčně. Třikrát, kdybych tím zpečil dohodu.

Telefon zůstával zticha.

Rusty skoro nepil, ale co jiného měl dělat? Naskočily závěrečné titulky na konci disku. Další film by nepřežil, tak zamířil do kuchyně. Vytáhl zezadu ze skříňky neotevřenou lahev Jima Beama. Vrátil se do obývacího pokoje a založil do gramofonu starou poškrábanou desku Elmorea Jamese.

Usnul obličejem dolů na podlaze po... nebyl si jistý, po jak dlouhé době. Probudil se však s pocitem, že má hlavu plnou kamenů, které se pohybují a trou, jako by mu chtěly prorazit lebku. Připadalo mu, že ta bolest nikdy neskončí. Když ho konečně přešla kocovina, zmocnil se ho nový pocit. Vzдор. Je koneckonců nevinný. Nemůže ani za jednu z hrůz, co se dějí. Tím si je naprosto jistý. Dokonce ty hrůzy předvídal. Varoval před nimi šéfa. Znovu a znovu. Na veřejnosti i v soukromí. A nevěnovali mu pozornost. Znovu a znovu. Tak po sedmi dnech strávených o samotě v úkrytu dospěl k rozhodnutí, že je načase, aby ukázal svou tvář. Pověděl svou verzi příběhu. Každému, kdo si ho bude ochoten vyslechnout.

Osprchoval se a vydoloval ze skříňě oblečení. Plátěné kalhoty a pološkošili. Zbrusu nové. V decentních barvách s logem, aby dal najevo, že to myslí doopravdy. Pak sebral boty, z protilehlých rohů předsíně, kam je odkopl. Vzal z knihovny u dveří klíče a sluneční brýle. Vyšel do chodby. Sjel sám do přízemí. Prošel vstupní halou. Protáhl se těžkými otáčivými dveřmi a zastavil se na chodníku. Dopolední slunce se do něj opřelo jako závan z pece a na čele a v podpaží mu vyrazil pot. Projel jím záchvěv paniky. Provinilí lidé se potí. Kdesi o tom četl a poslední, co si přál, bylo působit provinile. Rozhlédl se kolem sebe, přesvědčený, že si ho každý prohlíží, a pak se přinutil pohnout z místa. Zrychlil a připadal si při tom nápadnější, než kdyby kráčel po ulici nahý. Pravda však byla, že většina lidí, které minul, si ho ani nevšimla. Pouze dva mu věnovali vůbec nějakou pozornost.

• • •

Ve stejnou dobu, kdy Rusty Rutherford vycházel ze svého bytu, vstupoval Jack Reacher do baru. Reacher se nacházel v Nashvillu v Tennessee, sto dvacet kilometrů severovýchodně od Rutherfordova ospalého městečka, a pátral po řešení problému. Především z praktického hlediska. Jednalo se o fyziku. A biologii. Konkrétně o to, jak pověsit chlapa ze stropu, aniž by došlo k trvalým škodám. Na stropě. Chlap mu byl dost ukradený.

Strop patřil baru. A bar patřil tomu chlapovi. Reacher do něj prvně vkročil před o něco víc než jedním dnem. V sobotu. Téměř v neděli, protože když se dostal do města, byla už téměř půlnoc. Cesta neprobíhala moc hladce. První autobus začal hořet a náhradní se zaklínil pod nízkým mostem, když řidič po třiceti kilometrech špatně odbočil. Reacher vystupoval na nádraží v Greyhoundu po prodloužené jízdě celý rozlámaný, tak se přesunul stranou ke koutku pro kuřáky a několik minut si protahoval ztuhlé svaly a klouby. Stál tam napůl ukrytý ve stínu a kolem se hemžili ostatní pasažéři, povídali si, dělali cosi s telefony, vyzvedávali si zavazadla a odcházeli.

Reacher zůstal stát. Nikam nespíchal. Přijel později, než čekal, ale to nebyl hlavní problém. Neměl domluvenou schůzku, kterou by propásl. Nemusel na žádné jednání. Nikdo na něj nečekal, nikdo si nezačal dělat starosti, nikdo se na něj nezlobil. Měl v plánu najít si místo na přespání. Bistro, kde by se najedl. A bar, kde by si poslechl dobrou muziku. Třeba to všechno ještě stihne. Možná v opačném pořadí. Nebo spojí dvě aktivity dohromady. Rozhodně to přežije. A do hotelů, kterým dával přednost, je často lepší dorazit později. Zejména když člověk platí v hotovosti. Což vždycky dělal.

Nejdřív muzika, rozhodl se. Věděl, že o hudební podniky není v Nashvillu nouze, ale měl konkrétní přání. Chtěl podnik, který je zastrčený. Podnik s historií. Místo, kde by mohl kdysi dávno hrát Blind Blake. Možná dokonce Howlin' Wolf. Rozhodně nic moderního, snobského a vyumělkovaného. Zůstávala otázka, kde takový podnik najít. Na nádraží se stále svítilo a pár lidí ještě pracovalo, čekalo nebo se stáhlo z ulice. Někteří museli být místní. Možná všichni. Reacher se jich mohl zeptat na cestu. Ale neudělal to. Raději se řídil instinktem. Znal města. Uměl přečíst jejich tvar a tok jako námořník, který dokáže vycítit směr přicházejících vln. Instinkt mu poradil, aby zamířil na sever, tak přešel širokou

trojúhelníkovou křižovátku a pokračoval přes prázdný pozemek posetý sutí. Za zády se mu vytrácel zápach nafty a cigaret a vepředu se před ním prodlužoval jeho vlastní stín. Dovedl ho k řadám úzkých, rovnoběžných ulic lemovaných cihlovými budovami pošpiněnými sazemi. Budovy se podobaly jedna druhé a působily průmyslově, ale zchátrale a opuštěně. Reacher netušil, jaký obchod vzkvétal v Nashvillu v minulosti, ať se v něm však vyrábělo, prodávalo nebo skladovalo cokoliv, probíhalo to očividně tady. A očividně to přestalo probíhat. Zbyly jen stavby. Ale ne nadlouho, pomyslel si Reacher. Buď se do nich nalijí peníze a stavby rozkvetou, nebo se rozpadnou.

Reacher sešel z drolicího se chodníku a pokračoval prostředkem ulice. Řekl si, že tomu dá ještě dva bloky. Nanejvýš tři. Pokud do té doby nenařazí na nic zajímavého, zahne doprava k řece. Minul obchod prodávající ojeté pneumatiky. Skladiště dobročinné organizace, která v něm uchovávala darovaný nábytek. Pak přešel přes další ulici a zachytil dunění baskytary a burácení bubnů.

Zvuk vycházel z budovy uprostřed bloku. Budova nevypadala moc slibně. Neměla okna. Ani označení. Jenom jednokřídlové dřevěné dveře, zpod nichž pronikal úzký proužek žlutého světla. Reacher nemiloval místa s omezenými únikovými možnostmi, tak se přikláněl k názoru, že bude hledat dál, ale když se dostal na jejich úroveň, dveře se otevřely. Vypotáceli se z nich dva muži hodně přes dvacet, v tričkách bez rukávů a s lehce vybledlým tetováním. Reacher udělal krok, aby se jim vyhnul, a v tu chvíli zakvílela zevnitř kytara. Reacher se zastavil. Ten riff byl dobrý. Stupňoval se, mohutněl, zesiloval, a když se zdálo, že končí a doznívá poslední tón, převzal vládu ženský hlas. Truchlivý, zoufalý, utrápený, jako by vycházel ze světa nejhlubšího možného zármutku. Reacher neodolal. Překročil práh.

Vzduch uvnitř páchl po pivu a potu a prostor byl směrem dozadu mnohem kratší, než čekal. A také širší do stran, s neutrální zónou uprostřed oddělující místnost na dvě sekce. Napravo se nacházela sekce pro milovníky hudby. Ten večer se jich dostavilo kolem dvaceti, někteří postávali, jiní tančili a někteří dělali trochu od obojího. Pódium měli za sebou, podél celé stěny. Pódium bylo nízké, vyrobené z bas od piva pobitých seshora prkny. Na obou stranách se krčily skromné reproduktory a od

stropu visely dvě železné tyče s reflektory. Zpěvačka stála vepředu uprostřed. Reacherovi připadala mrňavá. Jen něco málo přes sto padesát centimetrů a hubená jako lunt. Vlasy měla upravené do dokonalého blondátého mikáda, které se třpytilo natolik, že Reachera napadlo, jestli to není paruka. Kytarista hrál po její levici, nejbliž ke dveřím, basák zrcadlově napravo. Oba měli divoké kudrnaté vlasy a vysoké, výrazné lícni kosti a byli si tak podobní, že mohli být dvojčata. Rozhodně bratři. Rytmus udával bubeník, ale v hlubokém stínu vzadu na jevišti, takže na něj Reacher moc neviděl.

Sekce nalevo sloužila k popíjení. Bylo v ní šest stolů, každý se čtyřmi židlemi, a čtyři stoličky na baru, který se rozkládal podél stěny naproti pódiu. Bar byl vybavený obvyklou škálou píp, chladniček na lahve a dávkovačů alkoholu. Po celé jeho délce se táhlo zrcadlo se zubatou prasklinou ve tvaru hvězdy uprostřed. Jak po něm někdo hodil lahví, pomyslel si Reacher. Prasklina se mu líbila. Dodávala baru osobitý ráz. Nepřevážovala však jeho největší zápornou stránku. Strop před barovým pultem. Visely z něj desítky podprsenek. Možná stovky. Nejrůznějšího provedení, barev a velikostí. Reacher nechtěl vědět, odkud pocházejí. Připadaly mu nechutné. Zbytečné. A nevhodné z praktického hlediska. Každý trochu větší člověk, který se chtěl dostat k baru, se jimi musel buď prodrat, nebo se pod nimi sklonit. Reacher počkal, až kapela dohraje poslední písničku, a pak se ohnul v pase a prokličkoval k barové stoličce. Byl na téhle straně místnosti jediný zákazník a nedokázal podle barmana neurčitěho výrazu poznat, jestli mu ta situace vyhovuje, nebo vadí.

„Kávu,“ požádal, když ho vzal barman konečně na vědomí. „Bez mléka.“

„Kávu nevedeme,“ opáčil barman.

„Dobře. Tak cheeseburger. S hranolky. Bez salátu. Bez nakládaných okurek. A kolu.“

„Cheeseburgery nevedeme.“

„Co máte k jídlu?“

„Jídlo nevedeme.“

„Kde bych se mohl někde v okolí najíst?“

Barman pokrčil rameny. „Nebydlím tady.“

Reacher si vzal kolu a otočil se směrem k pódiu. Doufal, že na něj nastoupí další kapela, ale nic se tam nedělo. Půlka publika se přesunula

a shromáždila u stolků a zbytek se zamířil k východu. Reacher usoudil, že dopije a také odejde, když mu nekyne naděje ani na hudbu, ani na jídlo. Vyšel ven a pokračoval stejným směrem, jakým krácel, než ho nalákala kytara a bubny, ale když se dostal k uličce na druhém konci budovy, zaslechl šelestivý zvuk. Otočil se a málem se srazil s kytaristou z kapely, která právě dohrála. Kytarista udělal krok dozadu, oči rozšířené strachy, a zaštitil se kytarovým pouzdrém. Do zad mu téměř nabourala zpěvačka. Reacher pozvedl ruce a roztáhl dlaně. Uvědomoval si, jaký vyvolává dojem. Měřil sto devadesát pět centimetrů. Vážil sto třináct kilo. Na hlavě mu divoce trčely vlasy. Nebyl oholený. Děti se ho bály tak, že při pohledu na něj s křikem utíkaly.

„Promiňte,“ pokusil se o povzbudivý úsměv. „Nechtěl jsem vás polekat.“ Kytarista spustil pouzdro, ale neudělal krok dopředu.

„Skvělé vystoupení, jen tak mimochodem,“ pravil Reacher. „Kdy budete zase hrát?“

„Děkujeme.“ Kytarista si stále udržoval odstup. „Brzy. Doufám.“

„Tady?“

„Tady rozhodně ne.“

„Proč? Špatné publikum?“

„Ne. Špatný majitel.“

„Počkat.“ Zpěvačka pohlédla na Reachera. „Proč jste tady? Pracujete pro něj?“

„Nepracuju pro vůbec nikoho,“ odvětil Reacher. „Co je na tom majiteli špatného? V čem spočívá problém?“

Zpěvačka zaváhala, potom vztyčila prst a pak druhý. „Nechce nám zaplatit. A vzal nás na hůl. Ukradl kytaru.“

„Moji,“ upřesnil kytarista. „Jednu z mých náhradních.“

„Vážně?“ Reacher ustoupil dozadu. „To mi nepřípadá jako dobrá obchodní praktika. Musí za tím vězet víc.“

„Například?“ otázal se kytarista. „Dohráli jsme. Zabalili jsme nástroje. Požádali jsme o peníze. Majitel je odmítl vyplatit.“

„To nechápu.“ Reacher se odmlčel. „Do takovýchhle podniků přitahuje zákazníky muzika. Ne vnitřní zařízení. Stoprocentně. A k muzice je zapotřebí kapela. Když nedostane zapláceno, proč by hrála? To je podle mě jako předem odepsaná strategie. Museli jste udělat něco, co ho naštvalo.“

„Nevyznáte se ve světě hudebního podnikání.“ Kytarista potřásl hlavou.

„Tak mi ho vysvětlete.“

„Proč?“

„Proč? Protože vás o to žádám. Mám rád informace. Učení se je životně důležitý proces.“

Kytarista postavil pouzdro na zem. „Co je na tom k vysvětlování? Tohle se děje neustále. Nemůžeme to změnit.“

„Kapely k tomu nemají moc.“ Zpěvačka položila kytaristovi ruku na rameno. „Na rozdíl od soudů.“

„Máte někoho, kdo by vám to pomohl napravit? Manažera? Agenta? Muzikanti přece zaměstnávají spoustu lidí.“

Kytarista zavrtěl hlavou. „Možná úspěšní muzikanti. My ne.“

„Zatím,“ dodala zpěvačka.

„Tak co policie?“

„Ne.“ Zpěvačka si přejela rukou po kapse bundy. „Policie nepřipadá v úvahu.“

„Nemůžeme se na ni obrátit,“ objasnil kytarista. „Když se o nás začne povídat, že působíme problémy, nikdo si nás neobjedná.“

„A k čemu je dobré, když si vás objednájí a nedostanete zapláceno?“

„Je to dobré k tomu, že můžeme hrát. Jsme slyšet.“ Zpěvačka si poklepała na spánek. „Nikdo vás neobjeví, když vás nikdo neslyší.“

„To máte patrně pravdu.“ Reacher se zarazil. „Ale abych byl upřímný, měli byste zvážít signál, který vysíláte.“

„Jaký signál?“ Kytarista se opřel ramenem o zeď. „Musíme to překousnout. Víc toho nemůžeme udělat.“

„Nakonec prorazíme,“ poznamenala zpěvačka. „Jednou se nám to určitě podaří.“

Reacher neodpověděl.

„Cože? Vy si myslíte, že děláme chybu?“

„Možná nemám páru.“ Reacher se podíval ze zpěvačky na kytaristu a zpátky. „Ale mám pocit, že majitelům klubů sdělujete, že je v pořádku, když vás oškubou. Že vám vůbec nevádí, když nedostanete zapláceno.“

„To je blbost,“ ohradil se kytarista. „Nesmírně mě štve, když nedostaneme zapláceno. Nic horšího se nám nemůže stát.“

„Dali jste to jasně najevo?“

„Samozřejmě.“ Kytarista se narovnal. „Dal jsem to jasně najevo. Trval jsem na zaplacení. Majitel se tvářil, že je ochotný udělat to, a pozval mě k sobě do kanceláře. Nečekal tam na mě sám. Přizval si vyhazovače. Obrovského chlapa. Museli to mít dopředu naplánované, protože majitel nic neřekl. Nepočkal. Vyhazovač mě popadl za ruku. Za levou.“ Kytarista pozvedl na zdůraznění svých slov levičku. „Chytil mě za ni a přitiskl mi ji na stůl. Na kovovou desku, pomačkanou a plnou skvrn. Podržel mi ji tam a majitel obešel stůl a otevřel horní zásuvku. Vytáhl kladivo. Rozevřel mi rozeklaným koncem prsty a řekl, že mám na vybranou. Dostaneme peníze, a on mi zláme prsty. Jeden po druhém. Nebo odejdeme bez peněz, a nic se mi nestane.“

Reacher se snažil přeslechnout hlas ve své hlavě, který ho nabádal, aby odešel. Který mu radil, že to není jeho problém. Ale slyšel, jak ten kluk dokáže rozplakat kytaru. Pamatoval si, jak pohyboval na pódiu prsty. Tančily mu po strunách, rychle a jemně. Představil si, jak ho vyhazovač popadl za ruku. Představil si majitele vytahujícího kladivo. Zůstal, kde byl.

„Kdybyste chtěli, můžu za ním zajít,“ navrhl. „Mohl bych mu napomoc změnit úhel pohledu. Možná by si rozmyslel dnešní výplatu.“

„To byste dokázal?“ Kytarista se tvářil pochybovačně.

„Říká se o mně, že umím být dost přesvědčivý.“

„Mohli by vám ublížit.“

„Někomu možná ano. Ale ne mně.“

„Má kladivo.“ Kytarista zašoupal nohama.

„Pochybuju, že by došlo na kladivo. A pokud by na něj došlo, neměl by to být problém. Tak proč to nezkusit? Máte co ztratit?“

„Nejsem si jistý –“

„Děkujeme,“ skočila kytaristovi do řeči zpěvačka. „Jsme vděční za jakoukoliv pomoc, kterou nám můžete poskytnout. Jenom na sebe dávejte prosím pozor.“

„To dělám vždycky,“ řekl Reacher. „Teď mi povězte o té kytaře. O té dobré náhradní. Opravdu vám ji ukradli?“

„Ukradl mi ji vyhazovač,“ upřesnil kytarista. „Svým způsobem. Vyšel za mnou z kanceláře a vytrhl mi ji z ruky. Pak ji hodil dolů po schodech do sklepa a divně se na mě podíval, jako by chtěl vědět, jestli se budu bránit.“

„Nechal jste ji pod schody?“

Kytarista uhnul pohledem.

„Nic si nevyčítejte,“ ujistil ho Reacher. „Bylo to správné rozhodnutí.“ Pak se odmlčel. „Kolik ta kytara stála?“

„Asi tak litr?“ Kytarista pokrčil rameny. „To je pro mě spousta peněz.“

„A ten majitel s kladivem. Jak se jmenuje?“

„Lockhart. Derek Lockhart.“

„Kolik vám slíbil zaplatit?“

„Dvě stě dolarů.“

„Dobře. A kromě toho Lockharta a vyhadzovače, který s ním byl v kanceláři, kolik zaměstnanců tam ještě pracuje?“

„Nikdo jiný.“

„To není úplně přesné,“ upozornila zpěvačka. „Je tam ještě kluk, který obsluhuje u stolů. Většinou je venku a kouří trávu.“

„Někdo jiný?“

„Ne.“

„Zahlédli jste tam nějaké zbraně?“

Zpěvačka a kytarista se na sebe podívali a zavrtěli hlavami.

„Dobře. Kde má tedy Lockhart kancelář?“

„V prvním patře,“ sdělil kytarista. „Schody jsou vzadu za záchody.“

Reacher se vrátil do baru. Osamělý zákazník v něm dopíjel poslední lahev piva. Barman jezdil vypelichaným smetákem po podlaze mezi stoly a pódiem. Nikoho jiného nebylo vidět, tak Reacher prošel kolem záchodů a proplížil se po schodišti nahoru. Spatřil dveře vedoucí z malého odpočívadla. Byly zavřené. Z druhé strany se ozýval hlas. Rozhodně mužský, ale Reacher nerozuměl slovům. Byla tichá. A rytmická. Jako by někdo počítal. Pravděpodobně příjmy za uplynulý týden. Takže bude patrně zamčeno. Reacher vzal za kliku. Otočil jí. A zároveň vrazil ramenem do dveří. Dveře se okamžitě rozletěly a do vzduchu vyrazila sprška třísek.

„Omlouvám se, pánové.“ Reacher vstoupil dovnitř a přitáhl za sebou dveře do zničeného rámu. „Nevšiml jsem si, že je zamčeno.“

Místnost byla malá. Spíš komora než kancelář. Za stolem se mačkali dva muži, rameno na rameni. Ten normálně velký musel být Lockhart. Povadlý ochablý obr byl vyhadzovač. Oba ztuhli na židlích. Na stole se povalovaly hromádky pomačkaných, umaštěných bankovek.

„Kdo krucinál jste?“ Lockhartovi chvíli trvalo, než se mu podařilo promluvit.

„Jmenuju se Jack Reacher. Zastupuju kapelu, která tu u vás dneska večer hrála. Přišel jsem si promluvit o jejich smlouvě.“

„Žádnou smlouvu nemají.“

„Teď ji budou mít.“ Reacher popadl židli z ohýbaného dřeva, jediný další kus nábytku v místnosti, vyzkoušel, jestli je dostatečně pevná, a posadil se.

„Musíte odejít,“ vyzval ho Lockhart.

„Právě jsem přišel.“

„Nesmíte tady být. Ne během počítání.“

„Očividně jste to nedomyslel do konce.“

Lockhart se zarazil a pokoušel se odhalit léčku. „Co tím chcete říct?“

„Tvrdíte, že tady nesmím být. A přesto jsem tady. Uchýlil jste se k nesprávné argumentaci.“

„Můžete odejít.“ Lockhart artikuloval s přehnanou jasností. „Nebo vás můžu vyhodit.“

„Vy mě můžete vyhodit?“ Reacher si povolil úsměv.

Lockhart sevřel pěst položenou na stole. „Můžu vás nechat vyhodit.“

„Jste si jistý? Kde máte všechny lidi?“

„Mám všechny lidi, které potřebuju, právě tady na místě.“ Lockhart ukázal na svého společníka.

„To myslíte jeho? Vždyť je jenom jeden. Měl jste použít jednotné číslo. Měl jste říct – potřebuju jednoho člověka. Ale ani to by nebylo úplně správné. Protože se na tu práci očividně nehodí. Nevyhodil by mě, ani kdybych usnul. Mohl bych umřít stářím, a stejně by mě nedostal ven.“

Reacher během celé slovní výměny pozoroval obrovské oči. Zahlédl, jak jima střelil po Lockhartovi. Lockhart nepatrně přikývl. Obr se zvedl ze židle. Reacher věděl, že existuje pouze jeden způsob hry, který má naději na úspěch. Obr by se na něj mohl vrhnout rovnou přes stůl. Kdyby byl dostatečně rychlý, dostal by se k němu, ještě než se postaví na nohy. Ale i kdyby už stál, obr by měl pořád svou nejmocnější zbraň. Svou váhu. Vážil nejméně o pětadvacet kilo víc než Reacher. Zdvojnásobeno rychlostí, kterou by při pohybu dopředu vyvinul, by vznikla úctyhodná síla. Reacher by se jí neubráníl. Padl by pozadu na podlahu. Zůstal by při-

špendlený. Uvězněný v rohu, bez možnosti použít pěsti, nohy nebo lokty k sebeobraně. Nedokázal by se nadechnout. Obr by pak mohl jen počkat. Zápas by za něj vyhrála fyzika. Stačilo by zůstat v klidu, dokud Reacher neomdlí. Obr by dosáhl nejsnazšího vítězství v životě.

Učinil však nesprávné rozhodnutí. Nevrlh se přes stůl, ale pokusil se kolem něj protančit. Což byla pro člověka jeho postavy závažná chyba. Reacherova provokace mu zatemnila mozek. Nezaměřil se na vítězství. Chtěl mlátit hlava nehlava. Čímž získal Reacher čas, aby popadl kovovou desku stolu. Hezky oběma dlaněmi za okraj. A vrazil ji obrovi do blízcího se krku jako obrácenou gilotinu a rozdrtil mu hrtan a průdušnici. Pak ho Reacher praštil do obličeje, odhodil ho směrem, kterým se na něj vyřítíl, a obr skončil v rohu, za hlasitého dávení a chroptění.

„Normálně bych to neudělal,“ sdělil Reacher, když si sedal zpátky na židli. „Ne hned na začátku. Dal bych mu šanci, aby se stáhnul. Ale pak jsem si vzpomněl, že ukradl tomu klukovi kytaru, a usoudil jsem, že je rozhodnuto.“

Lockhart šátral po telefonu. „Měli bychom zavolat záchranku. Rychle.“

„Váš kamarád to přežije,“ odvětil Reacher. „Nebo možná ne. Ale zatímco bude lapat po dechu, mohli bychom se vrátit k otázce, jak to bylo s tou smlouvou pro kapelu. Kolik jste jim slíbil zaplatit?“

„Nic jsem neslíbil.“

Reacher přešel prstem po hraně desky stolu. „Mám pocit, že něco jste slíbil.“

Lockhart sebou hodil do strany a hmátl po zásuvce. Reacher napodobil jeho pohyb, popadl desku stolu a roztočil ji jako létající talíř. Zasáhl Lockharta do kořene nosu, zlomil mu ho a odhodil ho zpátky na opěradlo židle.

„Začínám mít pocit, že tahle hračka je pěkně nebezpečná.“ Reacher vzal desku a upustil ji na zem. „Měl byste si s ní přestat hrát. Takže teď ta smlouva. Uveďte částku.“

„Dvě stě dolarů.“

„Dvě stě dolarů byla původní částka. Ale poté, co jste se na ní domluvili, jste projevil zájem o lidské prsty. Povězte mi, kolik jich má na levé ruce například kytarista?“

„Pět.“ Lockhart mluvil huhlavě, protože se nemohl pořádně nadechnout.

„Po formální stránce čtyři. Pátý prst je palec. Ale uznávám vaši odpověď. Takže dvě stě dolarů krát pět je...?“

„Tisíc.“

„Výborně. Tohle je naše nová částka. Vybereme si ji v hotovosti.“

„Zapomeňte na to.“

„Peněz je tady víc než dost. Pokud máte problémy s počítáním, smím si je vzít všechny?“

„Dobře.“ Lockhart téměř pištěl. Oddělil dvě hraničky bankovek a poslal je přes stůl.

„Prima. Teď přidejte pokutu za opožděnou platbu. Ta činí pět set dolarů.“

Lockhart se zlostně zamračil a vydal další hraničku.

„Už to máme skoro vyřízené. Jako další přijde úhrada vybavení. Rovná tisícovka.“

„Jakého vybavení –“

„Kytary toho kluka. Váš kámoš ji hodil z nějakých schodů. Jestli chcete, strhněte mu ty peníze z výplaty, ale rozhodně nepůjdou z kapsy mého zákazníka.“

Lockhart jezdil očima po zbývajících hromádkách. Reacher téměř viděl, jak v duchu počítá, kolik mu zůstalo, a jestli má šanci, že si bude smět něco ponechat, když bude spolupracovat. „Dobře. Ještě jedna tisícovka. Ale ani o cent víc. A vyříd'te těm děčkám, že pokud se sem ještě někdy vrátí, zlámu jim mnohem víc než jenom prsty. A i kdyby se sem nevrátili, v tomhle městě si už nezhrají.“

Reacher zavrtěl hlavou. „Tak hezky jsme si rozuměli, a vy to teď všechno kazíte. Nenechal jste mě domluvit. Vyřídili jsme finanční záležitosti, ale ještě jsme neprobrali motivační opatření. Jsou důležitá, tak dávejte dobrý pozor. Všechny členy kapely, kterou zastupuju, mám na rychlém vytáčení. Pokud by se někomu z nich něco stalo, jsem okamžitě zpátky. Zlámu vám ruce. Zlámu vám nohy. A pověsím *vaše* spodní prádlo na strop před barem. A vy v tom prádle budete stále vězet. Je vám to jasné?“

Lockhart přikývl.

„Skvělé. Takže motivační podmínka číslo dvě: ostatní kapely. Sice je nezastupuju, ale rozšiřuju rámcovou dohodu. Prokazuju laskavost. Dívejte se na to jako na můj příspěvek na umění. Což znamená, že když se

doslechnu, že odíráte jinou kapelu, také se okamžitě vrátím. Vezmu vám všechny peníze A pověsím vaše spodní prádlo na strop před barem stejným způsobem, o jakém jsme se bavili. Je vám jasné i tohle?“

Lockhart přikývl.

„Výborně. A pokud vás to zajímá, budu provádět namátkové kontroly přímo tady na místě, abych se ujistil, že dodržujete podmínky. Kdy hraje další kapela?“

„Zítří.“

„Dobře. Doufám, že bude stejně dobrá jako ta dnešní. Ale i kdyby nebyla, mějte na paměti, že dostane zapláceno.“

DRUHÁ KAPITOLA

RUSTY RUTHERFORD NEPATŘIL K LIDEM, kteří milují vysedávání v místní kavárně. Měl jednu, do které dřív chodil každý den. Pokaždé cestou do práce. Čistě kvůli kofeinu. Nevyhledával rozhovory. Nezajímala ho nová společnost. Dodržoval zaběhnutý rituál. Postavil se mlčky do fronty a během čekání zvažoval, s jakými problémy se bude muset asi potýkat. Vyslovil objednávku. Popadl kávu, jakmile byla hotová. A odešel. Ten proces byl obchodní, ne společenský. Byl to zvyk, který mu přišlo i po týdnu izolace v bytě těžké porušit.

Přizpůsobení mu neusnadnila reakce, které se mu dostalo od ostatních stálých zákazníků. Obvykle vzbuzoval neutrální pocity. Lidé neskákali radostí, že ho vidí. Ani nedávali najevo nespokojenost. Nedávali najevo zvědavost. Ani nepřátelství. Na sociální dění v kavárně měl podobný účinek jako figurína ve výkladní skříni. To pondělí si však připadal jako magnet s nesprávnou polaritou. Všechny odpuzoval. Přítomní zákazníci se od něj odtáhli víc než obvykle. A když se s někým přece jen střetl pohledem, dotyčná osoba se odvrátila dřív, než stačil zahájit konverzaci. K pultu se dostal, aniž by promluvil s jedinou spřízněnou duší. Viděl však, jak baristka přivítala dva muže před ním, když se chystali vyslovit objednávku. Usmála se na ně. Zeptala se, jestli si přejí to samé jako obvykle. A na něj se neusmála. A neřekla ani slovo.

„Jako obvykle, prosím,“ požádal Rusty.

„Což bude co?“ otázala se baristka.

Rusty zaslechl, jak se někdo ve frontě za ním zahihňal. Popadlo ho naléhavé nutkání vzít nohy na ramena. Ale ne, přišel z principu. Aby bojoval za svá práva. Nenechá se odradit lehkým posměchem. „Domácí směs, středně velkou, bez místa na mléko.“

„Dva dolary.“ Baristka se obrátila, popadla papírový kelímek a hodila jím na pult.

„Ne.“ Rusty zavrtěl hlavou. „Chci si ji vypít tady.“

Baristka po něm vrhla pohledem, jako by říkala: *Vážně? To bych být vámi nedělala.*

„Ach, správně,“ řekla nahlas. „Zapomněla jsem. Přišel jste o práci. Nemáte kam jít.“ Zahodila papírový kelímek do koše, sáhla po porcelánovém hrnku, nalila do něj kávu, vycákla trochu na podšálek, posunula ho směrem k Rustymu a rozlila ještě víc.

Ve stejnou dobu, kdy vcházel Rusty do kavárny, se rozezvonil telefon. V domě kilometr a půl za městem. V místnosti, kde se nacházeli dva lidé. Muž a žena. Žena rozeznala okamžitě tón. Věděla, co znamená. Její šéf bude vyžadovat soukromí, tak se bez vyzvání postavila. Zavřela zápisník. Zastrčila si ho do kapsy vepředu na zástěře. A zamířila ke dveřím.

Šéf zkontroloval, jestli svítí na displeji telefonu zelená ikona *zabezpečení*, a přijal hovor. „Speranski,“ ohlásil se.

Speranski nebylo samozřejmě jeho pravé jméno, ale klidně mohlo být. Pracovně ho už používal déle než padesát let.

Hlas na druhém konci vyslovil jediné slovo: „Kontaktáž.“

Speranski zavřel na chvílku oči a zajel si prsty volné ruky do rozježených bílých vlasů. Bylo načase. Během let vypracoval spoustu plánů. Byl zapojený do spousty operací. Přežil spoustu krizí. Ale ještě nikdy toho nebylo tolik v sázce.

Pro něj. Osobně. A pro jedinou osobu na světě, na níž mu záleželo.

Ve stejnou dobu, kdy probíhal telefonát, nastupoval Jack Reacher do auta. Vyřešil svůj fyzikálně-biologický problém – ke své spokojenosti a k případné nelibosti majitele baru – a vykročil směrem k autobusovému nádraží. Měl v plánu řídit se prastarým principem a spokojit se s prvním autobusem, který bude odjíždět, bez ohledu na cílovou stanici, když

zaslechl, jak se k němu zezadu pomalu blíží vozidlo. Zvedl palec, přestože to bylo beznadějně, a auto k jeho překvapení zastavilo. Nové, naleštěné a tuctové. Z půjčovny. Patrně na letišti. Za volantem seděl upravený mladík něco přes dvacet. Měl na sobě obyčejný tmavý oblek a soudě podle rychlosti dechu a barvy obličeje byl kousek od nefalšovaného panického záchvatu. Nějaký podnikatel, pomyslel si Reacher. Poprvé odkázaný sám na sebe. Umírající strachy, aby něco nezkalil. A tím pádem předurčený k tomu, aby zkalil, na co sáhne.

„Promiňte, pane.“ Mladík zněl ještě nervózněji, než vypadal. „Nevíte, jak se dostanu na í čtyřicítku? Potřebuju na západ.“ Ukázal rukou na přístrojovou desku. „Navigace v tomhle autě si na mě zasedla. Posílá mě do neexistujících ulic.“

„Jasně,“ opáčil Reacher. „Ale těžko se to vysvětluje. Bylo by snazší, kdybych vám ukázal cestu.“

Mladík zaváhal a přejel po Reacherovi pohledem, jako by si až v tu chvíli uvědomil, jak je Reacher veliký. Jako by až v tu chvíli zaznamenal šířku jeho hrudníku. Neumyté vlasy. Neoholený obličej. Pavučinu jizev kolem kloubů na obrovských rukách.

„Pokud ovšem nechcete radši jezdit bezcílně kolem dokola.“ Reacher se pokusil o starostlivý výraz.

Mladík polkl. „Kam máte namířeno?“

„Nikam. Na í čtyřicítce můžu začít stejně dobře jako kdekoliv jinde.“

„Tak dobře.“ Mladík se odmlčel. „Odvezu vás na dálnici. Ale nejedu moc daleko. Určitě nikam, kde by se vám líbilo.“

„Jak moc daleko?“

„Zhruba sto dvacet kilometrů. Do nějaké díry u místa, které se jmenuje Pleasantville. To zní podnětně, co říkáte?“

„Mají v té díře kavárnu?“

Mladík pokrčil rameny. „Nejspíš. Nevím to jistě. Nikdy jsem tam nebyl.“

„To mi bude stačit,“ usoudil Reacher. „Jedeme.“

Rusty Rutherford popadl hrníček a uvědomil si, že čelí dalšímu dilematu. Kam se má posadit? S rozhodováním nemíval normálně problém. Bral si kávu s sebou. A neprobodávaly ho desítky hněvivých očí, zatímco pátral po odpovědi. Bojoval s nutkáním schovat se vzadu v podniku. Což by

bylo rozhodně nejméně nepříjemné řešení, ale neposloužilo by svému účelu. A Rutherford nechtěl sedět ani u okna – nebyl připravený vystavit se takhle viditelně – tak zvolil čtvercový stolek uprostřed. Se dvěma židlemi potaženými červeným vinylem a deskou popsanou do posledního centimetru. Dílo předchozích zákazníků, usoudil. Načmárali texty písní. Básně. Povzbudivá rčení. Rutherford po nich přešel pohledem, nenašel jediné slovo, které by ho oslovilo, a přinutil se vzhlednout. Pokusil se navázat oční kontakt s lidmi u ostatních stolků. A neuspěl. Až na batole, jehož rodiče se zvedli a odešli, jakmile zjistili, co se děje. Rusty usrkával kávu. Chtěl vydržet nejméně hodinu. Propracovával se ke dnu hrníčku. Ale stále se mu nedařilo navázat kontakt s nikým jiným než s baristkou, která po něm při každé příležitosti nepřátelsky pokukovala. Dolil si kávu a změnil stolek. Ani jedna z těchto akcí mu nepřinesla štěstí. Podařilo se mu získat dalších čtyřicet minut a pak k němu přišla baristka a řekla mu, že si buď musí objednat něco k jídlu, nebo odejít.

„Nechci nic k jídlu,“ sdělil Rusty. „Odejdu. Ale zítra se vrátím. A pozítří. Budu sem chodit každý den, dokud všichni neuvěří, že jsem neviný.“

Baristka mu věnovala bezvýrazný pohled a vrátila se za pult.

Rusty se postavil. „Vyslechněte mě,“ prohlásil.

Nikdo mu nevěnoval pozornost.

„Vyslechněte mě!“ Rusty zvýšil hlas. „To, co se stalo ve městě, je vrcholně nepříjemné. To je mi jasné. Není to však moje vina. Nic z toho. Pravda je, že jsem se tomu snažil zabránit. A byl jsem jediný, kdo se o to pokoušel.“

Nikdo mu nevěnoval pozornost.

Baristka se naklonila přes pult, v ruce papírový kelímek. „Vezměte si tohle a odejděte, pane Rutherforde. Nikdo vám nevěří. A nikdy neuvěří.“

Ve stejnou dobu, kdy odcházel Rusty Rutherford z kavárny, přijížděl Jack Reacher do města. Vymotat se z Nashvillu nebyl žádný problém. Reacher se řídil instinktem a orientačními body, kterých si všiml v sobotu během noční jízdy autobusem, a podařilo se mu najít dálnici, aniž by se ztratili. Nebo alespoň ne natolik, aby si toho všiml řidič. Jakmile se dostali z města, Reacher ho přesvědčil, aby naladil rádio na místní stanici vyhrávající blues, a pak si sklopil sedadlo a zavřel oči. Hudba byla docela dobrá,

ale řidič přesto neustále povídal. O New Yorku. O pojišťovně, pro niž pracuje. O tom, jak je tohle jeho první případ poté, co ho povýšili na jednatele. Přiletěl ráno na schůzku v pobočce. Ztratil se po cestě do jakéhosi města s jakýmsi trablí, které měl pomoci vyřešit. Souviselo to nějak s počítači. A zahraničními vládami. A s klíči, portály a nejrůznějšími věcmi, které byly Reacherovi ukradené. Tak se nechal zaplavovat slovy, uchýlil se k pohodlnému podřimování a oči otevřel, teprve když ucítil, že auto zpomalilo a zabočilo na státní dálnici vedoucí na jih. Kilometrový úsek za nadúrovňovou křižovatkou se hemžil restauracemi, podniky s obsluhou do auta, autoprodejnami a řetězcovými hotely. Pak se krajina otevřela a objevila se plochá pole, roztažená do nepravidelných tvarů ohraničených pozvolnými konturami, a lesíky s vysokými urostlými stromy na vyvýšeninách nad poli. Po deseti minutách zabočili na západ a pokračovali téměř celou hodinu po strmější, klikatější silnici až na jakési předměstí. Mladík jel dál, dokud nenarazil na cosi, co vypadalo jako hlavní třída, kde zastavil.

Reacher vystoupil a rozhlédl se po novém okolí. Působilo přijatelně. Jádro z konce devatenáctého století, rozšířené díky přílivu peněz v padesátých letech, podle stylu soudě. Pár starých budov padlo za oběť probírce. Proluky zaplnily novější domy, na nichž se už také stačil podepsat čas. Celkové rozvržení zůstalo nezměněné. Standardní síť. Natolik nahuštěná, že pouze na jediné křižovatce byla zapotřebí dopravní světla. Ten den nefungovala, což vyvolávalo v některých projíždějících řidičích zděšení. Kromě toho bylo všechno v pořádku. Na krátkou zastávku to bude stačit. Reacher si představoval, že tam stráví tak půlhodinu. K městu ho nepojily žádné vzpomínky na předky. Nemělo zajímavé jméno. Nebylo význačné z vojenského hlediska. Nemělo zajímavé rysy ani architekturu. Žádnou souvislost s Reacherovými hudebními hrdiny. Neexistoval důvod, proč zůstat. Jedině tak na kávu, ale ani o chvíli déle. Priority jsou priority.

Reacher se nacházel půl bloku od křižovatky s rozbitými světly na západním konci ulice, která musela být hlavní městský tah. Šikmo naproti sobě měl kavárnu. Ve městě jich bylo určitě víc, ale Reacher neviděl důvod, proč by je měl hledat. Nebyl vybíravý. Tak využil dopravního chaosu a vykročil přes ulici.

Reacher mířil ke kavárně. Rutherford z ní odcházel. Reacher mu nevě-

noval zpočátku moc pozornost. Byl to pro něj jen obyčejný muž, malý a nenápadný, s papírovým kelímkem v ruce, na cestě do práce. Ať už pracoval kdekoliv. O okamžik později však Reacher zpozorněl. Zamrazilo ho v zátylku. Zachytil signál pravěkého výstražného systému napojeného na zadní část mozku. Instinktivní poznání. Vzorec a pohyb. Kroužící predátoři. Obklíčující svou oběť. Dva muži a žena. Roztažení. Pečlivě rozmístění. Přípravení zaklapnout past.

Tři proti jednomu. Ne přesila, kvůli které by si Reacher lámal hlavu. Nebyl však jejich cíl. To bylo jasné.

Muži stáli na koncích bloku. Jeden zaujal postavení na západě těsně před křižovatkou s rozbitými semaforem a předstíral, že se dívá do výkladní skříně. Druhý na východě, kde končil blok uličkou, a ten předstíral, že dělá cosi se svým telefonem. Dětilo je asi čtyřicet metrů. Žena čekala na druhé straně uličky na začátku sousedního bloku. O další tři metry dál. Na sever od chodníku se táhla neprodyšná řada budov. Ulice vedoucí na jih. S vchody do obchodů, do kterých by se dalo při správném načasování vrhnout. S asfaltem, po kterém by se dalo běžet, když by nejela auta.

Rutherford krácel na východ. Nepospíchal. Neloudal se. Jen plul ve své malé bublině. Ne bezcílně, pomyslel si Reacher. Spíš duchem nepřítomný. Šel známou cestou. Znal okolí. Nevnímal ho. Nehledal vchody do obchodů. Nedíval se, jestli jezdí auta.

Muž na západním konci měřil zhruba metr osmdesát. Měl na sobě obyčejné černé tričko a kapsáče. Měl nakrátko ostříhané vlasy a sluchátko podobné těm, jaká viděl Reacher používat v kancelářích. Muž na východním konci byl stejně veliký. Měl stejné oblečení. Stejně vlasy. Stejně sluchátko. Žena na druhé straně uličky na sobě měla také černé oblečení, ale těsnější a neměla ostříhané vlasy. Byly dlouhé, zrzavé a svázané do ohonu.

Muž na západním konci se odlepil od výkladní skříně a dal se do pohybu. Směrem na východ. Pět metrů za Rutherfordem. Uvolněně na dlouhých nohách. Zcela zřetelně musel zkracovat kroky, aby nepředhlonil cílovou osobu. Vepředu před nimi se na okraji chodníku zastavila jakási žena a sklonila se k dítěti ve sportovním kočárku. Za ženou stál pár pohroužený do rozhovoru. Měli na sobě oblečení do tělocvičny. Jenom obyčejní občané. Nepatřili ke vzorci. Netušili, co se děje.

Vzdálenost se zmenšila na třicet metrů.

Muž na východním konci se dotkl sluchátka. Vzápětí se objevilo v ústí uličky auto. Vynořilo se z hlubokého stínu. Anonymní sedan. Toyota. Tmavě modrá. Reacher ho neslyšel, jen viděl, jak se pohybuje. Hybrid v plně elektrickém módu, usoudil. Chytrá volba. Škoda že tahle auta neměla kdysi stodesátá jednotka.

Vzdálenost se zmenšila na dvacet pět metrů. Reacher vyšel na chodník.

Rutherford se dostal k ženě s kočárkem. Žena se postavila, když kolem ní procházel. Její dítě odhodilo na zem medvídko. Rutherford se sklonil a zvedl ho. Možná tuší víc, než se zdá, napadlo Reachera. Byl to dokonalý tah, jak zkontrolovat chodník za zády. Možná přece jenom ví, že ho někdo sleduje. Pak se Reacherův optimismus rozplynul. Rutherford měl oči jen pro dítě. Podal mu hračku. Žena mu ji vytrhla a hněvivě na něj pohlédla. Rutherford pokračoval dál.

Vzdálenost se zmenšila na dvacet metrů. Reacher změnil směr. Vypravil se na východ. Deset metrů za západním mužem.

Pár v oblečení do tělocvičny ustoupil od stěny. Řeč jejich těl nabyla na razantnosti. Konverzace musela zhoustnout. Muž udělal krok dopředu, natočený ramenem. Vrazil do Rutherforda a rozlil mu kávu. Jeho partnerka ho dohonila. Popadla ho za ruku, odtáhla ho stranou, zavrtěla hlavou a zamračila se.

„Hej!“ vykřikl Rutherford. Nedostalo se mu odpovědi.

Otoč se, vyzval ho Reacher v duchu. Vykasli se na ty sportovní fanatiky. Soustřed' se na chlapa, který tě pronásleduje.

Rutherford se neotočil. Pokračoval v chůzi.

Vzdálenost se zmenšila na deset metrů. Dalších pět metrů dělilo Reachera od západního muže.

Bylo zřejmé, co bude následovat. Reacher to jasně viděl, jako letadlem napsané na nebi. Auto popojede kousek dopředu, aby se dostaly zadní dveře na úroveň chodníku. Východní muž je otevře. Západní muž strčí dovnitř Rutherforda a naskočí za ním. Žena si nastoupí z druhé strany. Východní muž si sedne na sedadlo spolujezdce. A pak odjedou. Jestli se nic nepokazí, bude celá operace trvat necelých pět vteřin. A proběhne v tichosti. V poklidu. Nikdo si ničeho nevšimne.

Vzdálenost se zmenšila na pět metrů. Reachera a západního muže dělily tři metry. Rozhodující chvíle.

Nyní to byli čtyři proti jednomu. Možná pět nebo šest proti jednomu, pokud mají mobilní zálohu. Ne přesila, kvůli které by si Reacher lámal hlavu. Nebyl však jejich cíl.

Auto se přesně ve správný okamžik rozjelo dopředu. Rutherford se zastavil, protože mu to nepřišlo podezřelé. Jenom netrpělivý řidič, který si zkrátil cestu uličkou, myslel si. Napil se kávy a čekal, až auto odjede. Auto zůstalo na místě. Východní muž otevřel dveře a podržel je. Druhý muž zrychlil krok. Natáhl se. Popadl levou dlaní Rutherforda seshora za hlavu. Pravičkou ho chytil za loket. Začal ho tlačit k zadnímu sedadlu. Ale byl příliš pomalý. Pod rukama mu zůstal prázdný vzduch.

Vzdálenost se zmenšila na nulu. Reacher se dostal na úroveň západního muže, z jeho levé strany. Chytil Rutherforda za límec. Položil západnímu muži pravou ruku přes hrud', jako železnou závoru. Otočil se na pravé noze po směru hodinových ručiček. Odtáhl Rutherforda dozadu a do strany. A podržel ho tam, z dosahu všech ostatních.

„Pojďme se chovat jako civilizovaní lidé,“ navrhl. „Ukažte mi průkazy, nebo si nasedněte a odjeďte.“

„Pusťte ho,“ požádal západní muž.

„Pokud máte zákonný důvod, abyste ho zadrželi, budete mít také nějakou oficiální legitimaci. Jestli ji máte, tak mi ji ukažte. Pokud ji nemáte, zmizte odtud. Tohle je vaše poslední šance.“

„Kdo krucinál jste?“

„Vzhledem k situaci byste se měli držet podstatných témat.“

„Kdo jste?“

„Dal jsem vám dvě možnosti. Ani jedna z nich nezahrnuje zbytečné otázky.“

„Pusťte ho.“ Muž obešel Reachera, natáhl ruku a pokusil se zmocnit Rutherforda. Reacher ho uhodil do spánku a muž odletěl na stěnu a sesunul se jako loutka s přestříženými provázky.

Reacher se obrátil k druhému muži. „Poslední šance. Posbírejte odpadky a odjeďte. Když to neuděláte, zvýšíte hromadu. Vaše rozhodnutí. Mně vyhovuje obojí.“

Reacher zachytil koutkem oka pohyb. Sjíždělo okno na straně spolujezdce. Řidička zvedala ruku. Dívala se přímo na něj. Má v té ruce zbraň? Reacher nepočkal, aby to zjistil. Pustil Rutherforda a strhl východního

muže obličejem k autu. Popadl ho za límec a za pásek kalhot. A nacpal ho hlavou napřed do otevřeného okna. Tak těsně dovnitř, že muž měl uvězněné paže a mohl jen bezmocně kopat vyčnívajícíma nohama.

Reacher ustoupil dozadu, aby ho ty nohy nezasáhly, a podíval se po Rutherfordovi, který tam pořád stál, přimrazený na místě. Pak spíš vycítil, než zaslechl, jak se blíží těžký předmět. Hmátl po Rutherfordovi, odstrčil ho dozadu a o okamžik později se na chodníku zjevil černý Chevy Suburban a zastavil přesně tam, kde se ještě před chvilkou nacházel Reacher. Rozletěly se dveře a vyskočil muž. Menší a šlachovitější než předcházející. Další muž vyskočil ze dveří na straně spolujezdce a přidal se k němu. Oba strnuli bok po boku v jakési podivné verzi bojového umění a pak se uvolnili. Udělali krok dopředu. Měli to dobře nacvičené. Očividně nepodnikali takový zásah poprvé.

„Ustupte,“ zavelel řidič. „Pletete se do cizích záležitostí. Ten chlap pojede s námi.“

Reacher zavrtěl hlavou. „Nepojede. To je fakt. Odejde. Nabízí se pouze otázka, jestli odejdete i vy. Nebo chcete mermomocí skončit stejně jako vaši kamarádi – v nemocnici?“

Řidič neodpověděl a Reacher zachytil škrábavý zvuk na druhé straně suburbanu. Muž, kterého prohodil oknem toyoty, se vyprostil a za pomoci ženy z uličky se pokoušel naložit kolegu v bezvědomí na zadní sedadlo. Utvořil se kruh čumilů, začínal na chodníku a přeléval se na ulici. Reacherovi připomínal hloučky, které se shromažďovaly na hřištích pokaždé, když nastoupil v dětství do nové školy. On a bratr Joe. Zády k sobě. Odráželi nepřítele. Pohlédl na Rutherforda. Rutherford se nepokoušel utéct, což už něco znamenalo. Ale Reacher věděl, že by byl k ničemu, kdyby se dav rozvášnil.

Muži ze suburbanu si vyměnili pohledy. Zvažovali další tah. Bylo po nenápadnosti, tak zbýval jen frontální útok, nebo taktický ústup. Jak se zdálo, nezamlouvala se jim ani jedna alternativa. Pak se rozječela siréna. Čumilové se rozprchli. Toyota vyrazila dopředu a řidička sešlápla plyn. Šlachovití muži naskočili zpátky do suburbanu, zařadili zpátečku, škrtili o přední roh přijíždějícího policejního auta a vystřelili do dále. Rutherford zůstal nehybně stát, s vyvalenýma očima a otevřenou pusou.

Dvojice policejních aut zastavila po straně ulice. Zmlkly sirény a zhasly